

РЕШЕНИЕ

№ 4555

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 20.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **454** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл. 144, ал.1 и чл. 129, ал. 7 от същия кодекс.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ап. 3, представлявано от управителя Г. Т., чрез пълномощника адв.С. Й. с р е щ у Заповед № П 22220419150188-022-001/16.09.2019г., издадена от гл.инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], материализираща отказ за възстановяване на суми, по искане за прихващане и възстановяване с вх.№ 53-06-8379/23.08.2019г., потвърден с Решение № 2000/29.11.2019г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ (ДОДОП) .

Жалбоподателят счита, че оспорения акт е нищожен, незаконосъобразен и издаден в нарушение процесуалните правила и на закона. Излагат се доводи, че Заповед № П 22220419150188-022-001/16.09.2019г., издадена от гл.инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място] е издадена при липса на правно основание за издаването ѝ на осн. чл.36, ал.1 ДОПК, в която разпоредба са включени хипотези, неотнормирани към конкретиката на спора. Издавайки акта на посоченото основание, органът по приходите е упражнил превратно предоставените му правомощия до степен, че е излязъл извън компетентността си. Твърди, също нищожност поради липса на форма, тъй като оспорената заповед не съдържа разпоредителна част относно разпореждане с предмета на спора, за което се е произнесъл в обстоятелствената част на акта. Относно незаконосъобразността на акта по същество, жалбоподателят се позовава на решение

на СЕС от 3 юли 2019г. по дело С-242/2018г. като твърди, че упражненото от РБългария право на дерогация на чл.90, пар.2 от Директивата за ДДС не следва да се прилага в случаите, в които е налице продължително неплащане на сумите по фактурите, като в такива ситуации е приложима общата клауза за корекции на данъчната основа със суми, които не са били платени от получателя, съгласно предвиденото в чл.90, пар.1 от Директивата за ДДС. Обосновава извод, че оспорената заповед е издадена в нарушение на чл.73 и чл.90 от Директивата за ДДС, както и че в случай на сигурно или вероятно неплащане на сума по фактура, данъчната основа не може да превишава действително получената от доставчика сума. Позовава се практиката на СЕС – дело С-246/16 и С-127/18. Твърди, че са налице както материално правните, така и процесуално правните норми, съобразно които да бъде извършено възстановяването на исканата сума. Оспорва твърдението, че искането е погасено по давност, тъй като при конкретните обстоятелства правото на данъчно задълженото лице да поиска корекция на начисления ДДС в случай на неплащане възниква при предпоставките, посочени от СЕС – а именно, само в хипотеза на продължително неплащане на фактурата, сочеща на несъбираемост на сумата по нея. Т.е. не може срокът за подаване на искане за възстановяване да тече от датата на фактурите, когато още не са вероятно несъбираеми, а ще станат такива след изтичане на по-продължителен срок на неплащане, считано от падежа на вземането. Още повече, че РБългария не е определила този срок, поради което се имат предвид указанията, дадени в решението от 3 юли 2019г. по дело С-242/2018, [фирма], от която дата в конкретната хипотеза започва да тече срока по чл.128 от ДОПК. Сочи неотносимост на разпоредбите на Глава седемнадесета „а“ от ЗДДС. Моли за обявяване нищожността на оспорения акт, алтернативно – за неговата отмяна като незаконосъобразен и връщането на преписката на органа за издаване на А. с указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. Й. и адв. В., моли да се уважи жалбата по съображения, подробно описани в нея. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли на осн. чл.161, ал.3 ДОПК да не им се възлагат разноските по делото. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В срок от процесуалните представители на страните са представени подробни писмени бележки, с които доразвиват съображенията изложени в жалбата и оспорения акт и решение на ответника.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е дружество за отдаване на автомобили и превозни средства под лизинг на несвързани лизингополучатели.

Административното производство е започнало по инициатива на жалбоподателя по подадено искане по чл. 129, ал. 1 от ДОПК за прихващане или възстановяване на недължимо внесени данъци с вх. №53-06-8379/23.08.2019 г., с което е поискано прихващане или възстановяване на ДДС в размер на 677 276,33 лв., представляващ начислен данък по фактури, които не са платени от лизингополучатели съгласно Приложения от №1 до №12 към искането, на основание правото на ЕС, както и на законната лихва върху същата сума, изчислена от датата, на която е могла да бъде

извършена корекция и възстановяване на дължим ДДС по неплатените фактури по приложението към искането до датата на ефективно възстановяване на данъка. Към искането са приложени съпроводително писмо, 12 справки за ДДС по неплатени фактури, издадени съгласно описани договори за финансов лизинг от 2007 г. и 2008 г. към посочени лизингополучатели, 12 доклада за предприети действия по събиране на вземанията по фактурите, както и за актуално имуществено проучване на длъжниците, пълномощно. В придружителното писмо е посочено, че изброените фактури в Приложения №1 – 12 не са били платени от лизингополучателите и вземанията по тях са станали несъбираеми или вероятно несъбираеми поради подробно посочени причини. Посочено е също, че общата сума на недължимия ДДС, произтичащ от фактурите, по които не е получено изцяло или частично плащане, съгласно представените справки, е в размер на 677 276,33 лв. В Приложения от №1 до №12 в табличен вид са представени справки поотделно за съответния длъжник, номер на договор, дата и номер на фактурата, сума по фактурата с включен ДДС, платена сума, задължение с включен ДДС, размер на ДДС, дата на плащане. В Приложение №1 в 118 позиции са описани неплатени задължения на длъжник [фирма], ЕИК[ЕИК], по два договора, фактури за месечна вноска, такса напомнително, с обща сума на ДДС в размер на 96 068,29 лв. Останалите справки със същите данни са за следните длъжници: [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], по два договора, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], с настоящо наименование [фирма], ЕИК[ЕИК], физическото лице А. К. М., ЕГН 880529XXXX, К. ИНВЕСТ Л. - КЛОН БЪЛГАРИЯ, ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК]. Фактурите са с дата на издаване в периодите от 01.07.2008 г. до 03.10.2013 г., с изключение на две фактури от 31.01.2016 г. и 31.03.2016 г., издадени на [фирма] с начислен ДДС общо в размер на 17,00 лв. и предмет префактурирани разходи.

В придружителното писмо е пояснено, че искането е направено на основание чл. 73 и чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност и във връзка с тълкуването на тези разпоредби, дадено в Решение на СЕС от 23 ноември 2017 г. по дело C-246/16 E. Di M. и Решение на СЕС от 8 май 2019 година по дело C-127/18 A-P. CZ S.R.O. Изложени са подробни мотиви, съответстващи на изложените в жалбата.

По повод постъпилото искане с Резолюция за извършване на проверка №П-22220419150188-ОРП-001/02.09.2019 г., издадена от Н. А. Ч., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е възложена проверка по прихващане или възстановяване на ДДС за периодите от 01.02.2019 г. до 28.02.2019 г. Определен е срок за приключване на проверката до 16.09.2019 г.

Проверката е прекратена на основание чл. 36, ал. 1 от ДОПК с оспорената Заповед №П-22220419150188-022-001/16.09.2019 г. поради липса на приложима норма, включително и такава, посочена в подаденото искане от [фирма], която да дава възможност за издаване на административен акт в поискания смисъл и с претендираните последици. Органът по приходите е приел, че предвид предоставената на държавите-членки възможност с параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО да дерогират разпоредбата на параграф 1 на чл. 90, както и факта, че по действащия ЗДДС пълното или частично неплащане на цената не съставлява основание за намаляване на данъчната основа, то очевидно българският законодател се е възползвал от възможността на параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО и е

удовлетворил изискванията за допустимост на дерогацията. Констатирал е, че за изброените от проверяваното дружество длъжници е налице единствено твърдение за неизпълнение на договори за финансов лизинг, без същото да доказва с приложени годни доказателства твърдените факти. Също така, изхождайки от определения в чл. 129, ал. 1 от ДОПК преклузивен срок за разглеждане на искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени данъци и предвид обстоятелството, че в случая се иска възстановяване на ДДС, като последната издадена и включена фактура в дневниците за продажби е от дата 16.09.2013 г. (към Н.-МЕТАЛ Е.), органът по приходите е преценил, че искането е подадено на 23.08.2019 г. след като правото за подаването му е преклудирано.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в оспорената заповед, поради което я е потвърдил.

Представени са в хода на съдебното производство от жалбоподателя като доказателства актуални удостоверения за извършени изпълнителни действия по изпълнителни дела срещу лизингополучателите по лизинговите договори за доказване на положените от жалбоподателя усилия за събиране на вземанията си по фактурите, като не са постъпили суми за погасяване на вземанията.

В хода на съдебното производство е допуснато изслушване на заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което е присъединено към събрания доказателствен материал, по задачи на жалбоподателя – 1. Извършени ли са плащания от лизингополучателите по фактурите, описани в справките в Приложение № 1- Приложение № 12 към искането за прихващане или възстановяване /л. 46 - л. 66 от делото/ и в какъв размер е неплатената сума и ДДС по всяка от фактурите, посочени в тези справки? и 2. Начислила ли е [фирма] ДДС по фактурите, включени в Приложение № 1- Приложение № 12 към искането за прихващане или възстановяване, включени ли са били въпросните фактури в дневниците за продажби и справките-декларации за съответните месеци и в периодите, в които резултатът за периода е бил данък за внасяне, внесен ли е бил този данък като резултат за периода? Вещото лице се е запознало с фактурите, описани в справките в Приложение № 1 - Приложение № 12 към искането за прихващане или възстановяване /л. 46 - л. 66 от делото/, както и всички счетоводни справки, от които се проследява тяхното осчетоводяване, вкл. Хронологични регистри по счетоводна сметка 411 „КЛИЕНТИ“; 4532"НАЧИСЛЕН ДДС ПРОДАЖБИ". За всеки клиент е прегледана хронология на счетоводните сметки по издадени фактури. Заключение е, че не са налице данни за плащания от лизингополучателите към жалбоподателя по описаните в прил.1 на експертизата фактури, като в таблица към отговора на първата задача посочва неплатената сума и неплатеното ДДС по тези фактури и размерите, които не са платени. Н. остатък по фактурите е в размер на 4 216 360,92лв., а ДДС е в размер на 678 822,30лв. В отговор на втората задача, вещото лице е извършило преглед на счетоводни справки Хронология 4532 Разчети по ДДС, които отразяват начислението по партидата на клиента. След преглед на документите експертизата установява, че всички фактури (описани по т. 1 от експертизата) са включени в дневниците за продажби на жалбоподателя за съответните месеци. Декларираният ДДС е плащан ежемесечно.

Спрямо датата на искането, вземанията са останали неплатени в период между 12 години (относно издадените фактури през 2008г.) и седем години (за последните фактури за месечни лизингови вноски, издадени през 2013г.). От констатациите в

ССчЕ се установява, че отделните лизингополучатели са спрели плащанията през 2008г., 2009г. или 2010г. Установено е, че ДДС по фактурите към искането, е бил начислен и внесен от жалбоподателя като доставчик, без същия да е получил плащане от лизингополучателя за начисления ДДС.

Допуснатата и назначена по искане на жалбоподателя е съдебно икономическа експертиза със задачи: 1. Предвид на имущественото състояние на длъжниците, техните активи и пасиви и наложените обезпечения върху техни имуществва, и предвид на периода на забава на плащанията, събираеми ли са вземанията по фактурите, описани в Приложение №1 - Приложение №12 към искането за прихващане или възстановяване (л.46-л.66 от делото). В случай, че вещото лице счита, че определени вземания са частично събираеми, да посочи частта от всяка фактура, която счита за събираема и съответния ДДС; и 2. По отношение на вземанията, за които вещото лице определи, че са несъбираеми или вероятно несъбираеми, изцяло или частично, да определи най-късната дата, на която според него съответните вземания би следвало да се считат за несъбираеми. Вещото лице се е позовало на приложената към делото документация, на предоставени допълнителни данни от счетоводството на жалбоподателя, на обявените в Търговския регистър годишни финансови отчети, като те се считат за достоверни и не са проверявани допълнително.

Вещото лице е приложило комплексни критерии за изследване на очакваната събираемост на вземанията и е извършило проверка на наличното имущество на лизингополучателите чрез справки в имотния регистър и от публикуваните финансови отчети. На база на извършения анализ, вещото лице дава заключение, че вземанията по фактурите и ДДС върху тях не са събираеми и не може да се очаква вероятно плащане по тези вземания. Вещото лице е установило, че двама от длъжниците са обявени в несъстоятелност(Р. ММ и Б.-70), един е обявен в ликвидация – Н. 2001, а останалите длъжници не са публикували ГФО и/или са подали декларации, че не извършват дейност.

Експертизите доказват продължителен срок на забавата, липсата на ликвидни и необременени с тежести имущества на длъжниците, както и липсата на резултат от предприетите действия по принудително изпълнение.

Съдът прие експертизите, като обективно и компетентно изготвени и неоспорени от страните по делото.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е допустима: същата е подадена след изчерпване на възможността за оспорване на акта по административен ред, от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес да го обжалва предвид съдържащите се в заповедта мотиви за неоснователност на искането и отказ да бъдат възстановени исканите суми(ДДС).

За да е законосъобразен един административен акт, той не трябва да е засегнат от пороците, визирани в чл.160, ал. 2 от ДОПК. В противен случай е недействителен. Недействителните административни актове биват нищожни и унищожяеми, като критериите за разграничаването им са установени от теорията и съдебната практика. Нищожност на административен акт може да бъде обявена от съда, ако актът страда от толкова съществен порок, който не позволява пораждането на каквото и да било действие на последния.

В чл.146 АПК са изброени пороците, които водят до незаконосъобразност на

акта, а признаването на акта за валиден или за недействителен почива на критерия степен или тежест на незаконосъобразността при издаването му. Всяка некомпетентност на органа (предметна, териториална и по степен) води до нищожност на акта. Хипотеза на недействителност е налице и когато порокът във формата е толкова съществен, че се приравнява на липса на волеизявление въобще. Като критерии за нищожност на административен акт поради материална незаконосъобразност в правната теория и съдебната практика се сочат: пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законова опора; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; актът е основан на друг нищожен административен акт или налага извършването на престъпление, съответно – административно нарушение и т.н. Неваиден би бил и административният акт, постановен при превратно упражняване на власт, ако преследваната с него цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт на нито един орган. Основание за нищожност се явява и наличието на особено съществено нарушение на административно производствените правила, но само в изключителни случаи, когато това би довело до липсата на валидно формирана воля на издателя на акта. Оспореният акт не страда от изброените пороци в толкова тежка степен, при която да не породи своите правни последици.

Актът е постановен от компетентен орган, овластен от закона да се произнесе по искането за възстановяване. Органът по приходите по същество е отказал възстановяване на претендираната в искането сума за ДДС и лихви по спорните фактури, издадени във връзка с лизингови договори, които не са изплатени изцяло или отчасти от лизингополучателите, което характеризира акта като индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК. Не е спорно, че оспорената заповед е издадена на осн. чл.36, ал.1 от ДОПК - „когато преди издаване на административния акт физическото лице, страна в производството, почине или юридическото лице престане да съществува, производството се прекратява“. Цитираното в заповедта правно основание не съответства на изложените в обстоятелствената част на акта фактически установявания и мотиви, което води до незаконосъобразност на акта, а като последица – до неговата отмяна, но не опорочават неговата валидност и не водят до неговата нищожност.

Горното обосновава извод за неоснователност на направените възражения за нищожност на оспорения акт.

Доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт са основателни.

По делото не се спори относно съществуването на процесните лизингови договори, издадените фактури от жалбоподателя и неплащането на паричните задължения от лизингополучателите през продължителен период от време. Спорът е правен и се свежда до наличието на законова и правна възможност, която да позволява корекция на начисления от жалбоподателя ДДС в случай на неплащане на цената по лизинговите договори.

Съгласно чл.90, §1 от Директива 2006/112 относно общата система на ДДС(Директивата), в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или

частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите-членки. Съгласно §2 в случаите на пълно или частично неплащане държавите - членки могат да дерогират §1.

Разпоредбата на чл. 90, § 1 от Директивата е проявление на принципа на Директивата за ДДС, че данъчната основа се състои от действително получената насрещна престация, от което следва, че данъчната администрация не може да събира ДДС в размер надвишаващ получения от данъчнозадълженото лице –вж. т. 29 от решението на СЕС по дело C-627/17/. Извън ограниченията по чл. 90, § 1 и по чл. 273, Директивата не уточнява условията и задълженията, които държавите-членки могат да предвидят, поради което формалностите, които трябва да изпълнят данъчно задължените лица, за да намалят данъчната основа, са в пределите на свободна преценка на отделните държави (т. 32 от цитираното решение). Тези формалности следва да бъдат ограничени до такива, позволяващи да се докаже, че след сключването на сделката няма да бъде получена изцяло или отчасти насрещната престация (пак там, т. 34).

С чл. 90, § 2 от Директивата е установено право на държавите-членки да дерогират § 1 в хипотезите на пълно или частично неплащане. Националното ни позитивно право не съдържа уредба за намаляване на основата при пълно или частично неплащане. Възможността за корекция е уредена в чл. 115 ЗДДС и е ограничена до случаите на разваляне на доставката. Затова и е обоснован изводът, че страната е упражнила възможността си да дерогира от задължението за намаляване на основата в случай на неплащане (в този смисъл решението на СЕС по дело C-242/18, т. 61).

Както се вижда от решението по дело C-242/2018, постановено по преюдициално запитване на ВАС, дерогацията на чл.90, §2 от Директивата за ДДС не може да се приложи в случаи, свързани с продължително неплащане на сумите по фактурите, тъй като тази дерогация „единствено цели да преодолее несигурността, свързано със събирането на дължимите суми“. В решението се сочи, че „ при несъбиране през продължителен период от данъчно задълженото лице на сумите, които му се дължат, следва да се приеме, че с оглед на обстоятелствата то изтъква наличието на вероятност задължението да не бъде изпълнено, докато националните органи под контрола на съда са задължени да се уверят, че това действително е така с оглед на представените за целта доказателства“. Дерогацията на §1 би била неприложима при доказване от страна на жалбоподателя на несъбираемостта на лизинговите вноски, което в случая се доказва с експертните заключения, приети от съда и неоспорени от ответника. От цитираното решение на СЕС по дело C-242/2018 следва и извод, че основание за корекция е налице при продължително неплащане, което в случая е продължило около девет години. Следователно нормата на чл.90,§1 от Директивата , която се прилага в случаите на продължителна липса на плащане по фактурите и несъбираемост на вземанията, дава възможност на приходния орган да разгледа искането на жалбоподателя, с което се опровергава твърдението на административния орган, че липсва приложима правна норма.

Освен изложеното, от трайната и последователна практиката на СЕС –

решения по: дело С-242/2018, С-246/16, С-127/18, С-335/19, следва, че данъчната основа на доставките винаги е действително получената от доставчика сума и че данъчната администрация не може да събира ДДС в размер, превишаващ получения от доставчика. Държавите членки могат да предвидят в законодателството си само условия и формалности за извършване на корекция от страна на доставчика, които да са пропорционални на преследваната цел и да не водят до уронване принципа на неутралност, което би се постигнало при възлагане тежестта на неплатения ДДС на доставчика.

Съдът не споделя позоваването от страна на директора на ОДОП на решението на СЕС по дело С-337/13, във връзка с твърдението, че след като България е упражнила дерогацията по чл.90, §2 от Директивата, дружеството не може да се позовава на чл.90,§1 и да иска намаляване на данъчната основа. Това разбиране се опровергава от по-новото решение на СЕС по дело С-246/16, в което се изяснява в кои случаи частноправни субекти могат да се позовават на разпоредбата на чл.90, §1 от Директивата, както и че възможността на държавата-членка за дерогация се разпростира само до момента, в който е налице сигурност или вероятност доставчикът да получи плащане. Когато е доказано, че плащане няма да се получи, или вероятно няма да се получи, то държавата-членка не може да откаже извършването на корекция на данъчната основа, какъвто е и настоящия случай.

Несподелимо е становището на органа, че в България бил въведен защитен механизъм с разпоредбите на глава седемнадесета „а“ от ЗДДС, в която е регламентиран специален режим за касовата отчетност на ДДС. Тези разпоредби нямат отношение към корекциите на данъчната основа и данъка в случаите на продължително неплащане.

Неоснователни са доводите в решението за изтекла давност по смисъла на чл.129,ал.1 ДОПК. След като България е упражнила дерогацията по чл.90,§2 от Директивата, то основанийето за корекция не възниква от датата на падежа по фактурата, или от издаването ѝ. Правото на данъчно задълженото лице да поиска корекция на начисления ДДС в случай на неплащане възниква при предпоставките, посочени от СЕС – при продължително неплащане, сочеща на несъбираемост на сумата, т.е. след изтичане на по-продължителен срок на неплащане, считано от падежа на фактурите. Доколкото в българското законодателство такъв срок не е определен, то следва да се имат предвид указанията в решението по дело С-242/2018, според които основание за коригиране на начислен ДДС е изтичането на по-продължителен срок, без да е постъпило плащане. До постановяване на цитираното решение на 3 юли 2019г., дружеството не е могло да упражни правото си да коригира начисления ДДС до размера му, съответстващ на действително получените суми, поради което срокът по чл.129, ал.1 ДОПК не е изтекъл.

По изложените съображения, оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна и преписката да бъде върната на ТД на НАП – С. за издаване на А. съобразно искане за прихващане и възстановяване с вх.№53-06-8379 от 23.08.2019г. при спазване на указанията в настоящото решение по тълкуване и прилагане на закона.

На осн. чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателят се дължат разноски общо в

размер на 8 447,83лв., от които 5 157,53 лв. за възнаграждение за един адвокат и 3 240, 30 лв. за експертизи, които са реално направени и своевременно поискани. Що се касае за становището на ответника по отношение приложението на чл. 161, ал.3 от ДОПК, същото е неоснователно, доколкото съдът се е позовал в решението на експертните заключения, а не на новопредставени доказателства.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. първо и ал.3, чл.161, ал.1, предл. първо и ал.2 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ап. 3, представлявано от управителя Г. Т., чрез пълномощника адв.С. И. Заповед № П 22220419150188-022-001/16.09.2019г., издадена от гл.инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], материализираща отказ за възстановяване на суми по ДДС в размер на 677 276,33лв., по Искане за прихващане и възстановяване с вх.№ 53-06-8379/23.08.2019г., потвърден с Решение № 2000/29.11.2019г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“(ДОДОП).

ВРЪЩА преписката на компетентния орган по приходите при ТД на НАП-С. за произнасяне по искането за възстановяване вх.№ 53-06-8379/23.08.2019г. на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ап. 3, представлявано от управителя Г. Т., при спазване на указанията в настоящото решение по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Дирекция „ОДОП” – С. при ЦУ на НАП да заплати в полза на Х. А. Р. А. България“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ап. 3, представлявано от управителя Г. Т., разноси по делото в размер на 8 447,83лв.(от които 5 157,53 лв. за адвокатско възнаграждение и за експертизи -3 240, 30 лв).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: